

Türkiye Diyanet Vakfı Yayınları
Yayın No: 1619

bildiğin gibi değil

Abdurrahim Karabulut

Yayın Koordinatörü: Murat Aydemir

Editör: Dr. Hafsa Fidan Vidinli

Son Okuma: Ayşe Adan Kurt

Kapak ve İç Tasarımı: Tuncay Aşar

1. Baskı, Şubat 2026, Ankara, 2.000 adet

ISBN 978-625-4289-77-4

Sertifika No: 48058

© Bütün yayın hakları Türkiye Diyanet Vakfı'na aittir.

Bu eser, Türkiye Diyanet Vakfı Yayın Matbaacılık

Ticaret İşletmesi Yönetim Kurulu'nun 18.07.2025 tarih ve

198 sayılı kararı ile basılmıştır.

TDV

YAYIN MATBAACILIK TİC. İŞLETMESİ
BASİMEVİ | PRINTING HOUSE

Ostim OSB Mh. 1256 Cd. No:11

Yenimahalle / ANKARA

0312 354 91 31 (pbx)

0312 354 91 32

bilgi@tdv.com.tr

Abdurrahim Karabulut,

Uşak'ta doğdu. Lise eğitimini Uşak Ertuğrul Gazi Anadolu İmam Hatip Lisesinde tamamladıktan sonra aynı yıl Marmara Üniversitesi İlahiyat Fakültesine başladı. Akademik kariyerine bir yıl sonra İstanbul Üniversitesi Felsefe Bölümünü de ekledi. 2022 yılında pedagojik formasyon eğitimiyle birlikte her iki lisans programından başarıyla mezun oldu. İstanbul 29 Mayıs Üniversitesinde başladığı yüksek lisans eğitimini, İslam felsefe ve bilim geleneği üzerine yaptığı çalışmalarla 2024 yılında tamamladı. Hâlihazırda aynı alana dair çalışmaları için Ankara Üniversitesinde doktora eğitimine devam etmektedir.

için- deki- ler

Ön Söz —IX

- 01.** Her Şeyi Bilmek
Zorunda mıyım? —1

- 02.** Gerçeklik mi, Fantastik
Miras mı? —13

- 03.** Tövbe Etmenin
Felsefesi yahut
Pişmanlık —23

- 04.** Matematik ve Ahlak —33

- 05.** Metafizik:
Görünmeyenin
Bilimi —43

- 06.** Kabir Hayatı ve Kimyasal
Çözünme —53

- 07.** Gölgele Ne Kadar
Güvenli? —63

- 08.** Şeytan ve Melek:
Kim Bu Yarışın
Kazananı? —73

- 09.** Sanal Paraya
Dokunmak —83

- 10.** Irkçılık Yapmak
Günah mı? —93

- 11.** Kıyamet yahut
Dünyanın Sonu —103

12. Vurma, Kırma,
Parçalama; Bu Maçı
Kaybetsen de Olur —113

13. Fizik ve İhsan —123

14. Modern Hurafeler —133

15. Kime Töre
Neye Göre —143

16. İnanç ve
Estetik: Tesettür —153

17. Dinler Nasıl Ortaya
Çıkmış? —165

18. Çevre ve İnsan:
Yeryüzünün
Halifesi —175

19. Adalet: Herkesin
Hikâyesi Herkesin
Hayali —185

20. Parmak Ucundaki
Esaret: Dijital
Bağımlılık —195

Son Söz —209

ÖN SÖZ

İnsanı anlamaya çalışmak bazen dev bir labirentte yolunu aramaya benzer. Girişini bulduğunda çıkışı kaybedersin, çıkışı sezdiğin yerde bir duvara toslarsın. Dönüp dolaşıp aynı yere geldiğinde ise fark edersin ki aslında labirent yokmuş... Sadece sen varmışsın. Düşüncelerin, soruların, susuşların...

Bir gün biri şöyle diyebilir sana: "İnsan dediğin üç beş cümle..."

Üç beş cümle mi bunca gürültüyü, yorgunluğu, kalabalığı taşıyan?

Evet, insan gerçekten birkaç cümleymiş. Ama o cümleler doğru anda, doğru yerde, doğru bir ruhla buluşursa bir ömre bedel oluyor.

Bu kitapta sayısız cümleyle karşılaşacaksın ama hangisi senin payına düşecek, bilemem. Zaten bu kitabı yazarken "öğretmek" gibi bir iddiam olmadı. Belki de gençliğin en güzel yanlarından biri budur: Öğretenle öğrenenin yeri hep değişir. Bugün bir satırda sen beni dinlersin yarın başka bir satırda ben senden öğrenirim.

Bu yüzden bu kitap kesin cevaplar vermek istemiyor. Çünkü cevap bazen bozguncudur. Hele ki genç bir zihin için katı cevaplar düşünceyi dondurabilir. İnsan her zaman netliğe ihtiyaç duymaz. Bazen gri alanlarda yürümek siyah-beyazdan daha güvenlidir.

Hâliyle bu kitap ne bir fetva ne de her derde deva. Ama burada, bazı dertlere biraz yaklaştırmaya çalışan cümleler var. İçinde büyüdüğümüz gürültülü dünyaya kulak kesilen, çok bilmenin değil çok dinlemenin peşine düşen bir bakış var. Bu bakış zaman zaman sorularla zaman zaman iç çekişlerle bazen de iğnileyici bir gülümsemeyle karşına çıkabilir. Çünkü genç olmak, yalnızca yaşla değil; biraz merakla, biraz arayışla, biraz da "Bu işte bir tuhaflık var." hissiyle ilgili.

Bu kitabı yazarken az buçuk düşünen ve gününün kalan 1395 dakikasını nasıl dolduracağını bilemeyen birini hayal ettim. Dışarıda eşitlik için haykıran ama sevdiklerine sabır göstermeyen, özgürlüğü göklere çıkaran ama kendi zihninin görünmez prangalarına takılıp tökezleyen, "kendin ol" sözünü duyan fakat hangi "kendi"sinin peşinden gitmesi gerektiğini bilemeyen birini...

Belki bu satırlarda kendi yansımanı görüyorsun, bir an kendinle göz göze gelip tanıdık bir huzursuzluk duyuyorsun.

Belki de bu aynaya bakıp "Bu ben değilim..." diyerek başını çeviriyorsun.

Olsun.

Her yazı bir penceredir. Açmak da senin elinde kapatmak da. Ama bilmeni isterim: Bu yazılar ne bir gölgenin ardına saklanmak ne de bir mesafeden seslenmek için yazıldı. Kimi zaman ağır gelecek kimi zaman hafif. Kimi zaman bir çay eşliğinde okuyacaksın, kimi zaman çayın soğuyacak ve fark etmeyeceksin bile.

Bazen bir cümle bir anıyı uyandıracak, bazen unuttuğun bir duyguyu. Kelimeler seninle konuşmak ister gibi dizilecek, eski bir dost gibi. Ne seni yargılayacak ne de senden kaçacak. Sadece bekleyecekler, sessizce... Senin onlara dokunmanı.

Cümleler biraz yalnızdır. Ama bazıları bir araya gelince içimizde bir hayat kurtarır.

Abdurrahim KARABULUT
Ankara, 2025